

264.

„О мори Стано Додо'а!
Що н' го жените Никола?“ —
„Мислиме да го жениме,
'Сещо с' имаме гото'о: —

Шикла шошница полна ченица,
И я си яда и въ село да'амъ,
Пакъ сѣ наде'амъ свадба да чинамъ,
Пакъ ме викаетъ сиромашъ,
Поп-отъ ми керка не даватъ!

Отъ жаба нога цела пастарма,
И ясѣ си яда, и въ село да'амъ,
Пакъ сѣ наде'амъ свадба да чинамъ;

Пакъ ме викаетъ сиромашъ,
Поп-отъ ми керка не даватъ!

Цевка бурило полно со вино,
И ясѣ си пиямъ, и въ село да'амъ,
Пакъ сѣ наде'амъ свадба да чинамъ;
Пакъ ме викаетъ сиромашъ,
Поп-отъ ми керка не даватъ!

Отъ глуфче меше полно со мавца,
И ясѣ си ядамъ, и въ село да'амъ,
Пакъ сѣ наде'амъ свадба да чинамъ;
Пакъ ме викаетъ сиромашъ,
Поп-отъ ми керка не даватъ!

265.

Забора'ишъ да сѣ жена,
Дуръ ми чичо наспомена,
И си прегнашъ четворткола,
Четворткола, два бѣ'ола;
Тѣ сѣ пойдешъ во Сочани,
Си ъж зедешъ Шаваръ Дуда.
Си кинисашъ да си ида;
Идешъ, идешъ до пол-пѣти,
Секоа дола, скѣрши кола,
Секоа рида пукни вола;
Ѥ донесешъ дури дома.
Шаваръ Дуда ми привика:
„А свежрво магарице!
Распра'и ми кѣтища-та,
Оти дойдешъ добро въ куки;
Донеси ми три киселци

Три киселци ужвеници,
А четири прошеници;
Донеси ми до три кобли
До три кобли пресно млеко,
Да си ядамъ, да си скѣркамъ.“
И станала свежрва ѣ,
Ѣ донесла три киселци
Три киселци ужвеници,
А четири прошеници,
И три кобли пресно млеко.
Малу що си напра'ила,
Колку чука на планина;
Малу вода що пушила,
Завѣртиле деветъ окна
Деветъ окна водеинци,
А десето валя'ици,

266.

„Калъо, моми Калъо! що не одишъ на гости? —
„Чичо, море чичо! со кого да одамъ?“ —
„Калъо, мори Калъо! лели имашъ момче.“ —
„Чичо, море чичо! кѣ сумъ зела момче!